

отъ Шарко. Спусна се къмъ кжщата. Не видѣ чер-
дака съ пѣстрия диванъ и златисти възглавници. Мина
презъ голѣмата царска зала и влѣзе презъ врата, която
знаеше, че води къмъ стаята на майка му.

— Марко, живѣ да ни си! долетѣ буенъ викъ
отъ вѣнъ.

Царевича свали тежкия боздуганъ отъ кръста,
отпаса сабята си и медния коланъ. Спрѣ съ затаенъ
дѣхъ до следващата врата. Нищо не се чуваше. Отвори.

Въ полумрака на малката стая горѣше кандило.
До прозореца въ леглото видѣ майка си. Тя лежеше,
надигнала главата си до прозореца и гледаше навѣнъ.
Въ далечината се виждаха дветѣ високи чукари. Тамъ
бѣше и хѣлма, задъ който нѣкога се скри, срѣдъ ог-
ненъ залѣзъ, сина ѝ.

— Майчице! повика Марко.

— Да живѣе царевича! викаше вѣнъ радостна
тълпата.

— Майчице! повтори Марко и пристѣпи съ на-
сълезени очи.

Жената обърна глава. Извика и обори глава на
възглавницата. Марко видѣ белегъ отъ тежка рана
на нея. Той се наведе и я цѣлуна. Майка му протегна
треперящи рѣце. Нѣмаше сили да говори. Пригърна
сина си и заплака.

Царевича лудѣеше отъ радостъ. Говорѣше.

— Доживѣхме да се видимъ. И нѣма да се раз-
дѣлимъ вече. Тежъкъ грѣхъ имамъ. Да оставя майка
си латинци да я трепятъ. Ехъ, платено имъ е — ама
мой грѣхъ е.

Майката едва каза:

— Дълго те чакахъ. Отъ като замина, тука, на
прозореца те чакахъ. Сега Богъ може да ме прибере.

Марко нѣжно притвори устата ѝ: